

Compatriotes:

Sóc avui aquí i em sento molt humil davant la tasca que ens espera, agraït per la confiança que m'heu donat, conscient dels sacrificis que ens transmeten els nostres avantpassats. Dono les gràcies també al president Bush pel seu servei a la nostra nació, i per la generositat i la cooperació que ha demostrat al llarg d'aquesta transició.

Ja són quaranta-quatre els nord-americans que han prestat jurament presidencial, paraules que hem sentit en moments de prosperitat però també en les aigües calmades de la pau. De tant en tant, però, el jurament s'ha de prendre en moments de tempesta. En aquests moments, els Estats Units ha seguit endavant no només gràcies a les capacitats o a la tasca dels alts càrrecs, sinó gràcies a nosaltres, al poble, tots els qui ens hem mantingut fidels als ideals dels nostres avantpassats i fidels als nostres documents fundacionals.

Així ha estat, i així ha de ser ara, amb aquesta generació de nord-americans.

És ben sabut que ens trobem en plena crisi. La nostra nació/país està en guerra, contra una xarxa de gran abast de violència i d'odi. La nostra economia està molt afeblida com a conseqüència de la cobdícia i la irresponsabilitat d'alguns, però també ha estat un fracàs col·lectiu a l'hora de prendre decisions difícils i preparar el país per una nova època. S'han perdut moltes cases, feines, empreses. La nostra sanitat costa massa, la nostra educació fracassa, i cada dia és més evident que les maneres en què fem servir l'energia enforteixen els nostres adversaris i amenacen el nostre planeta.

Són indicadors de crisi, basats en dades i estadístiques. Tot i que és més difícil de mesurar, la confiança s'ha anat enfonsant, aquesta por persistent que els Estats Units estigui en declivi i que la pròxima generació no haurà d'apuntar tan alt.

Avui us dic que els reptes que tenim són reals. Que són greus i que són molts. Que no podem encarar-nos-hi fàcilment o amb un termini breu. Però tot i això, hi farem front.

Avui ens reunim perquè hem triat l'esperança i no la por, la unitat de propòsit i no el conflicte i la discòrdia.

Avui hem vingut a proclamar la fi dels greuges i de les falses promeses, les recriminacions i els dogmes que durant massa temps han ofegat la nostra política.

Continuem sent una nació jove, però com diu l'Escriptura, ha arribat el moment de deixar de banda les infantilitats. Ha arribat el moment de reafirmar el nostre esperit de

resistència, de triar la nostra millor història, de tirar endavant aquest do preciós, aquesta noble idea, transmesa de generació en generació: la promesa que ens ha donat Déu que tots som iguals, lliures, i que ens mereixem una oportunitat per poder satisfer la nostra felicitat.

Reafirmant la grandesa de la nostra nació, entenem que la grandesa no és dóna per feta. Cal guanyar-la. El nostre viatge no ha estat mai ple de dreceres i no ens conformem amb poc. No ha estat el camí d'aquells que es rendeixen fàcilment, d'aquells que s'estimen més el lleure que la feina o que busquen només els plaers de la riquesa i la fama. Són els qui assumeixen riscos, els protagonistes, els creadors -alguns han tingut èxit, però alguns altres han anat treballant a l'ombra-, els qui ens han portat fins al llarg camí cap a la prosperitat i la llibertat.

Per a nosaltres van fer les maletes amb les poques coses que tenien i van viatjar a través dels oceans a la recerca d'una nova vida.

Per a nosaltres han treballat en situacions difícils i es van instal·lar a l'oest i van treballar la terra.

Per a nosaltres van lluitar i van morir, en llocs com Concòrdia i Gettysburg, Normandia i Khe Sanh.

Una vegada i una altra, aquests homes i dones han lluitat, s'han sacrificat i han treballat fins a trencar-s'hi les mans perquè poguéssim tenir una vida millor. Ells van veure uns Estats Units tan grans com la suma de les nostres ambicions individuals, més grans que totes les diferències de naixement, riquesa o facció.

Aquest és el viatge que continuem avui. Continuem sent la nació més poderosa i pròspera de la terra. Els nostres treballadors no són menys productius que abans que no comencés la crisi. Les nostres ments no són menys imaginatives, els nostres béns i serveis es necessiten igual que la setmana passada o el mes passat o l'any passat. Les nostres capacitats segueixen sense disminuir. Però el temps de mantenir sense canviar, de protegir els nostres interessos reduïts i de posposar les decisions poc plaents, ha passat. A partir d'avui, hem de reanimar-nos, treure la pols i començar a treballar per refer els Estats Units.

Per tot arreu on mirem hi ha feina per fer. L'estat de la nostra economia exigeix accions ràpides i dràstiques i actuarem, no només per crear nous llocs de treball, sinó per posar una nova base de creixement. Construïrem ponts i camins, xarxes elèctriques i línies digitals que impulsin el nostre comerç i ens uneixin. Restaurarem la ciència i la posarem allà on pertoca, i enarborarem les meravelles tecnològiques per elevar la qualitat de la

salut i abaixar els costos. Aprofitarem el sol, el vent i la terra com a combustible per als nostres cotxes i fàbriques. Transformarem les nostres escoles i universitats per cobrir les demandes d'una nova era. Tot això ho podem fer. I tot això és el que farem.

Ara, hi ha alguns que es pregunten per l'escala de les nostres ambicions, que suggereixen que el nostre sistema no pot tolerar plans massa grans. Es recorden de poques coses. Han oblidat el que aquest país ha fet, el que homes i dones lliures poden assolir quan la imaginació s'uneix amb propòsits comuns i la necessitat del valor.

El que els cíncics no poden entendre és que el sòl sota els seus peus ha canviat, que els arguments polítics rancis que ens han consumit durant tant de temps ja no són aplicables. La pregunta que ens fem avui no és si el nostre govern és molt gran o molt petit, sinó si treballa, si ajuda les famílies a trobar feina amb un salari decent, un sistema de salut que poden costejar, una jubilació digna. Si la resposta és sí, intentem seguir endavant. Si la resposta és no, els programes acabaran. I els qui fem servir els diners públics haurem de retre comptes, gastar sàviament, reformar mals hàbits i fer els nostres negocis obertament, perquè només llavors podem restaurar la confiança vital entre la gent i el seu govern.

Tampoc és per a nosaltres la pregunta de si el mercat és una força del bé o del mal. El seu poder de generar riquesa i expandir la llibertat no té comparació, però la crisi ens ha recordat que sense un ull observador, el mercat pot sortir del control, i que un país no pot prosperar molt de temps quan afavoreix només els pròspers. L'èxit de la nostra economia sempre ha depès, no només de la mida del nostre producte interior brut, sinó de l'abast de la nostra prosperitat, de la nostra habilitat d'estendre les oportunitats a cada cor disposat, no per caritat sinó perquè és la ruta més segura per al nostre bé comú.

Pel que fa a la nostra defensa comuna, rebutgem com a falsa l'opció entre la nostra seguretat i els nostres ideals. Els nostres pares fundadors, que van fer front a perills que poc podem imaginar, van dissenyar un capítol per assegurar el govern de la llei i dels drets de l'home, un capítol estès per la sang de generacions. Aquests ideals encara il·luminen el món, i no renunciarem a ells pel bé de la conveniència. I per a tota la resta de la gent i els governs que ens estan veient avui, des de les grans capitals a la petita vila on va néixer el meu pare: sapigueu que els EUA és amic de tots els països i de tots els homes, dones i nens que busquen un futur de pau i dignitat, i que estem preparats per liderar-lo una vegada més.

Recordeu que generacions anteriors van derrotar el feixisme i el comunisme, no només amb míssils i carros de combat, sinó amb aliances sòlides i conviccions duradores. Van entendre que el nostre poder per si sol no es pot protegir, ni ens dóna la llibertat de fer el que vulguem. En canvi, sabien que el nostre poder creix mitjançant-ne l'ús prudent, la nostra seguretat emana de la justícia de la nostra causa, la força del nostre exemple, de les

qualitats atenuades de la humilitat i la moderació.

Som els conservadors d'aquest llegat. Guiats per aquests principis, una vegada més podem fer front a aquestes noves amenaces, fet que demana esforços majors, una major cooperació i entesa entre els països. Començarem traspasant responsablement Irac als seus pobladors i forjant una pau durament guanyada a l'Afganistan. Amb vells amics i ex-enemics treballarem incansablement per disminuir l'amenaça nuclear i l'espectre de l'escalfament del planeta. No ens disculpem per la nostra forma de vida, ni abaixarem la guàrdia i per als qui busquen induir el terror i la matança d'innocents, us diem que el nostre esperit és més fort i no es pot trencar, que no pot sobreviure, i que us vencerem.

Perquè sabem que la nostra herència diversa és una fortalesa, no una debilitat. Som una nació de cristians i musulmans, jueus, hindús i no creients. Estem modelats per tots els idiomes i cultures, venim de cada racó d'aquesta terra, i com que hem passat el tràngol amarg de la guerra civil i la segregació i vam sortir d'aquest capítol fosc més forts i més units, no podem evitar de creure que els vells odis passaran algun dia, que les línies de les tribus aviat seran dissoltes, que a mesura que el món es fa més petit, la nostra humanitat comuna es revelarà i que els Estats Units ha de jugar el seu paper marcant el començament d'una nova era de pau.

Amb el món musulmà busquem una nova forma de tirar endavant, amb base als nostres interessos i respecte mutus. Els líders mundials que busquen sembrar conflicte o culpar dels mals de la seva societat a Occident, han de saber que la seva gent els jutjarà pel que puguin construir, no pel que destrueixen. Els qui s'aferren al poder a través de la corrupció i l'engany i silencien els dissidents, heu de saber que esteu en el costat incorrecte de la història, però que us donarem la mà si esteu disposats a desfer el puny.

A la gent dels països pobres, els prometem de treballar junts per fer que les seves granges prosperin i permetre que flueixin les aigües netes, per alimentar els cossos famèlics i les ments famolenques. I a aquelles nacions com la nostra que gaudeixen de relativa abundància, diem que no podem afrontar més la indiferència dels qui pateixen fora de les nostres fronteres, ni podem consumir els recursos del món sense tenir en compte els seus efectes. Perquè el món ha canviat, i hem de canviar amb ell.

Mentre analitzem el camí que es presenta davant nostre, recordem amb humil gratitud aquells nord-americans valents que, en aquest mateix moment, patrullen llunyans deserts i distants muntanyes. Ells tenen alguna cosa a dir avui, així com els herois caiguts que jueuen a Arlington ens xiuxiuegen a través del temps. Els honorem no només perquè són els guardians de la nostra llibertat, sinó perquè representen l'esperit del servei, la disposició a trobar significat en alguna cosa més gran que ells mateixos. I és en aquest moment, un moment que definirà una generació, quan aquest esperit ha d'estar en nosaltres.

Perquè, per molt que el govern pugui i hagi de fer, és finalment en la fe i en la determinació dels nord-americans en què descansa aquest país. És l'amabilitat amb què tractem un estrany quan es trenca la presa, l'altruisme dels treballadors que prefereixen retallar les seves hores en comptes de veure un amic perdre la seva feina, el que ens fa veure a través de les nostres hores fosques. És el coratge del bomber de llançar-se per una escala plena de fum, però també la disposició dels pares de criar a un nen, allò que finalment decideix el nostre destí.

Els nostres desafiaments poden ser nous. Els instruments amb què hi fem front poden ser nous. Però aquests valors sobre els quals depèn el nostre èxit -el treball dur i l'honestedat, el valor i el joc net, la tolerància i la curiositat, la lleialtat i el patriotisme-, aquestes són coses velles. Aquestes coses són veritables. Han estat la força subjacent del progrés al llarg de la història. El que demanem és un retorn d'aquestes veritats. El que demanem ara és una nova era de responsabilitat, un reconeixement per part de cada nord-americà. Tenim deures envers nosaltres mateixos, el nostre país i el món, deures que no acceptem a contracor, sinó més bé amb alegria, sabent que no hi ha res més satisfactori per a l'esperit, tan definidor de la nostra personalitat, com donar tot el que puguem davant una tasca difícil.

Aquest és el preu i la promesa de la ciutadania.

Aquesta és la font de la nostra confiança, el coneixement que Déu ens crida per delinear un destí incert.

Aquest és el sentit de la nostra llibertat i creença, per què homes i dones i nens de totes les races i creences poden unir-se en celebració a aquest magnífic Mall, i per què un home, el pare del qual fa menys de 60 anys podia no haver estat atès en un restaurant local, és avui aquí per prendre el jurament més sagrat.

Permeteu-nos marcar aquest dia en record de qui som i com de lluny hem arribat. L'any del naixement dels EUA, en els mesos més freds de l'any, una petita banda de patriotes es van aplegar prop de fogueres que s'apagaven a les ribes d'un riu congelat. La capital va ser abandonada. L'enemic avançava. La neu es barrejava amb la sang. En aquell moment, quan el resultat de la nostra revolució penjava d'un fil, el pare de la nostra nació va ordenar que es llegissin aquestes paraules:

"S'ha de dir al món futur que a les profunditats de l'hivern, quan no pot sobreviure res més que l'esperança i la virtut, la ciutat i el país, alarmat davant un perill comú, va venir per fer-hi front".

Els Estats Units, a les portes dels nostres perills comuns, en aquest hivern de les nostres privacions, recordem aquestes paraules eternes. Amb esperança i virtut, afrontem una vegada més els corrents gelats, i fem front a allò que porti la tempesta. Que els fills dels nostres fills diguin que quan ens van posar a prova, vam refusar d'acabar aquest viatge, de no tornar enrere, de no fallar, i amb els ulls fixats en l'horitzó i amb la gràcia de Déu, portem endavant el gran regal de la llibertat i el lliurem de manera segura a les futures generacions.

Gràcies. Que Déu us beneeixi.